

บทที่ 5

ระบบความหมายของภาษาและการอ่าน

เค้าโครงเรื่อง

1. ระบบความหมายของภาษา
2. ความรู้เรื่องระบบความหมายที่เป็นพื้นฐานในการอ่าน
3. ความสำคัญของความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษาต่อความสำเร็จในการอ่าน

สาระสำคัญ

1. การศึกษาด้านระบบความหมายของภาษา เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเครื่องหมายกับคำพูดอ้างอิงหรือสิ่งของ แต่ความหมายจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันคือ แนวคิด ชื่อ, ความสำนึกและการอ้างอิง เนื่องจากความหมายที่เกิดขึ้นมีหลายชนิด จึงทำให้เกิดปัญหาในการตีความคำพูด ซึ่งเป็นหน่วยของความหมายว่าจะกำหนดขอบเขตการอ้างอิงหรือความสำนึกในลักษณะใด

2. ความรู้เรื่องระบบความหมายเป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่าน เพราะการอ่านคือกระบวนการในการค้นหาความหมาย ดังนั้นการศึกษาเรื่องบริบทในทางภาษาตลอดจนลักษณะด้านอื่นในการสื่อความหมายจะช่วยให้เกิดความเข้าใจจากการอ่านได้มากขึ้น

3. เนื่องจากคำเป็นหน่วยพื้นฐานของความหมาย การทำความเข้าใจความหมายของคำชนิดต่าง ๆ จะช่วยให้เข้าใจความหมายในการอ่านดีขึ้น นอกเหนือจาก

การศึกษาชนิดของคำซึ่งใช้กันมาแต่สมัยโบราณแล้ว การวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำและการจัดกลุ่มความหมายที่สัมพันธ์กัน ก็เป็นหลักการใหม่ที่ช่วยให้กำหนดความหมายของคำประเภทต่าง ๆ ได้ชัดเจนขึ้น

4. การศึกษาระบบของความหมายนอกจากศึกษาระดับคำแล้ว ยังต้องศึกษาในระดับประโยค และส่วนที่สูงกว่าระดับประโยค ซึ่งอาศัยความรู้ทางจิตภาษาศาสตร์เข้ามาช่วย เพื่ออธิบายที่มาของความหมายและการเกิดของความหมายในระดับต่างๆ

5. ความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษา มีความสัมพันธ์กับความสำเร็วจนการอ่านอยู่มาก ผู้อ่านจะอ่านคำหรือข้อความเข้าใจมากขึ้นเมื่อ บริบทที่เป็นวลีหรือประโยคสนับสนุน

จุดประสงค์ในการเรียนรู้

เมื่อศึกษาและทำความเข้าใจเนื้อเรื่องในบทเรียนนี้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถ

1. อธิบายเรื่องระบบความหมายของภาษาได้ถูกต้อง
2. จ्ञาแนกความรู้เรื่องระบบความหมายที่เป็นพื้นฐานในการอ่านได้ครบถ้วน
3. ชี้ให้เห็นความสำคัญของความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษาต่อความสำเร็จในการเรียนรู้การอ่านได้ชัดเจน

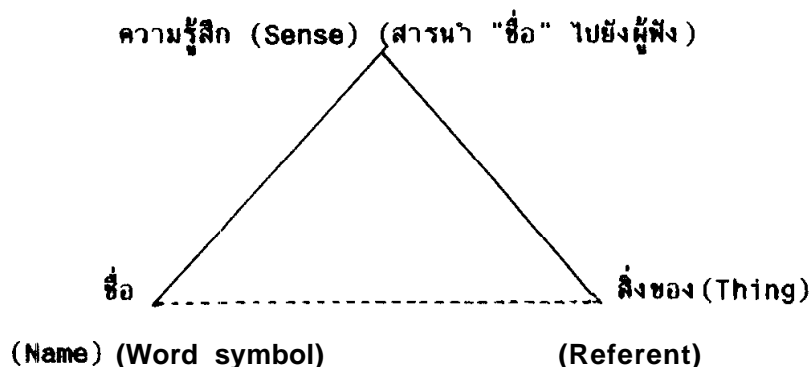
ในบทก่อนผู้เรียนได้เรียนรู้ทฤษฎีและหลักการทางภาษาศาสตร์ ในด้านเสียงและไวยากรณ์ที่เป็นพื้นฐานในการอ่านมาแล้ว ในบทเรียนนี้จะได้เสนอความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษาที่เป็นพื้นฐานในการอ่าน ในด้านชนิดของความหมาย บริบทในทางภาษา บริบทที่นอกเหนือจากภาษา โครงสร้างของคำ ความหมายและประโยค ระบบความหมายและไวยากรณ์ และความสำคัญของความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษาต่อความสำเร็จในการเรียนรู้การอ่าน

1. ระบบความหมายของภาษา (Semantics)

ในบทก่อนได้กล่าวถึงความสำคัญของระบบเสียงของภาษาและระบบทางไวยากรณ์ที่ใช้เป็นพื้นฐานของการอ่านไปแล้ว ในบทนี้จะได้กล่าวถึงระบบความหมายของภาษาซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญอีกด้านหนึ่งของความเข้าใจการอ่าน อาจกล่าวได้ว่า ถ้าปราศจากความหมายแล้ว เครื่องมือที่ใช้สื่อสารก็จะไม่บรรลุตามจุดประสงค์ได้

ระบบความหมายทางภาษาที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ ในทางภาษาศาสตร์เรียกว่า (Semantics) หรือการศึกษาด้านความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งอ้างอิง (referents) และชื่อ (names) และระหว่างแนวคิด (concepts) และชื่อ นอกจากนี้ยังหมายถึง การศึกษาความหมายของความหมายนั่นคือ การศึกษาความสัมพันธ์ของเครื่องหมาย (signs) กับคำพูดอ้างอิงหรือกับสิ่งของ Ogden และ Richards (1) ได้ใช้รูปสามเหลี่ยมแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสัญลักษณ์ สิ่งอ้างอิงและความหมาย ดังปรากฏในภาพ 1

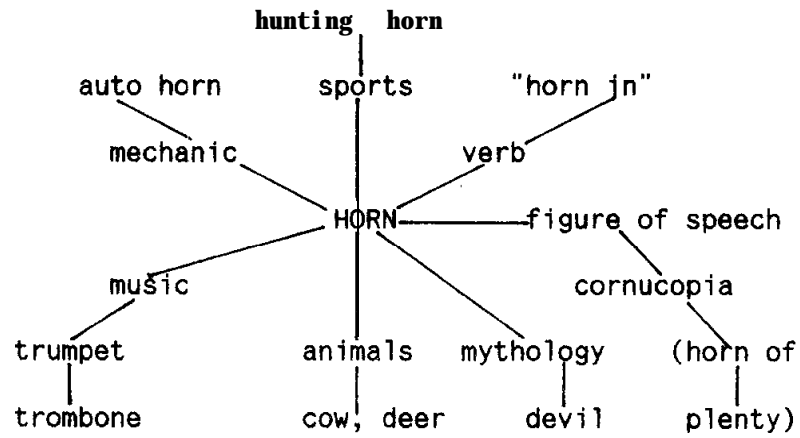
ภาพที่ 1 สามเหลี่ยมของความหมาย (A semantic triangle)

จากภาพที่ 1 ถ้าหากมีความสัมพันธ์แบบตัวต่อตัวระหว่าง Symbol (คำ)

และ Referent (สิ่งของ) การสื่อความหมายก็เกิดขึ้นได้ง่าย แต่การสื่อความหมาย ภาษาของคนมิได้เกิดขึ้นง่าย ๆ เช่นนี้ การแปลความหมายของคำ ไม่เพียงแต่เป็น ความหมายตามรูปคำ ยังมีการแปลความหมายทางปรัชญา การแปลความหมายทาง จิตวิทยา และการแปลความหมายทางตรรกวิทยา ดังนั้นคำศัพท์ที่เรียกว่า "ความ หมาย" (meaning) จึงเป็นคำที่กำกวมและมีปัญหามากที่สุดในเรื่องของภาษา นัก ภาษาศาสตร์เองจึงมักไม่ให้ความสนใจเรื่องนี้มากนัก จะสนใจเรื่อง โครงสร้างของ เสียงและโครงสร้างของไวยากรณ์มากกว่า เพราะเป็นรูปธรรมที่สามารถอธิบายได้ ชัดเจน แต่เรื่อง โครงสร้างของความหมายเป็นเรื่องนามธรรมและละเอียดอ่อน อธิบายให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ยาก

อย่างไรก็ตาม การศึกษาภาษาได้ถ้าปราศจากการเข้าใจความหมายของ ภาษานั้น ก็ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ ดังนั้นจึงมีผู้พยายามหาทางอธิบายความหมายของ คำโดยใช้คำว่า denotative (ความหมายตามรูปคำ) และ connotative (ความหมายโดยนัย) คำว่า denotative หมายถึง ความหมายพื้นฐานหรือความ หมายโดยตรงของคำ ส่วนคำว่า connotative นั้นหมายถึงความหมายที่เพิ่มเข้า มาหรือเสนอแนะความหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ดังที่เราเรียกว่า "ความหมายโดยนัย" ตัวอย่างเช่น คำว่า "บ้าน" (home) ซึ่งได้จากสิ่งอ้างอิงเป็นรูปธรรมคล้ายบ้าน เรายังตีความได้หลายแง่ เช่นอาจหมายถึง a home, a fraternity house (ที่พักและที่พบปะของชมรมนักศึกษา) the House of Representative (สภา ผู้แทนราษฎร) แม้แต่ลักษณะที่แสดงถึงเก้าอี้ (chair) ก็อาจหมายถึงเก้าอี้รับแขก เก้าอี้นั่งกินข้าว เก้าอี้ทำงาน เก้าอี้โยก และอาจใช้เป็นคำกริยาซึ่งแปลว่า เป็น ประธาน เช่น to chair a committee, chairman (ประธานกรรมการ)เป็น ต้น ภาพที่ 2 แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของความหมายของคำซึ่งมีหลายลักษณะ

ภาพที่ 2 ความสัมพันธ์ในด้านความหมายของคำ

ภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่า สนามความสัมพันธ์ของคำมีกว้างขวาง คำ ๆ เดียวอาจหมายความได้หลายลักษณะ เช่น คำว่า Horn อาจมีถึง 7 ความหมาย เช่น ในทางกีฬา hunting horn (เขาใช้เป่าไล่สัตว์) กริยา "horn in" (สวมเขาให้) ภาษาภาพพจน์ cornucopia (กรวยแห่งความอุดมสมบูรณ์) ทางนิยายปริมาตร devil (อสูรกายที่มีเขา) สัตว์ เช่น cow, deer ทางดนตรี trumpet, trombone ทางเครื่องกลไก auto horn (แตรรถยนต์) เป็นต้น ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เราพูดว่าการกำหนดความหมายของคำเป็นเรื่องยุ่งยากและสับสน และจัดระบบได้ยาก จะอาศัยคำพูดที่เป็นตัวหนังสือก็ยังไม่สามารถชี้แจงกับผู้พูดและผู้เขียนว่ามีความประสงค์เช่นไร จนบางครั้งมีผู้เสนอแนะว่า เราจะรู้ความหมายของคำที่คนพูดหรือเขียนได้ถูกต้อง ก็ต้องดูจากการกระทำของเขาเอง แต่วัฒนธรรมของคนก็เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้คำพูดไม่ตรงกับความหมายเสมอไป นั่นคือคนอาจจะพูดและเขียนอย่างหนึ่ง แต่กระทำอีกอย่างหนึ่ง เช่นคำว่า "โกหก" มักจะไม่พูดกันตรงๆ กลับเลี่ยงไปพูดว่า "ไม่พูดความจริง" เช่น Liar = a bit careless about facts เป็นต้น ดังนั้น ปัญหาสำคัญของการอ่านก็คือการแปลความหมายของคำพูด นี้เอง

ด้วยเหตุที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนแรก ขอบข่ายของการศึกษาด้านความหมาย จึงอาจรวมความได้หลายอย่าง (2) คือ

1. การเรียกชื่อ (Naming) ได้แก่การใช้คำเพื่อบอกชื่อสิ่งของหรือการกระทำต่างๆ เช่น คำนามใช้บอกชื่อของที่เป็นรูปธรรมและชื่อที่เป็นนามธรรม คำกริยาใช้บอกอาการกระทำต่างๆ เป็นต้น แต่การเรียกชื่อดังกล่าวเกิดความยุ่งยากในด้านการจำกัดความหมายโดยเฉพาะไม่ได้ เพราะคำนามคำหนึ่งอาจหมายถึงสิ่งของได้หลายอย่าง เช่น chair (เก้าอี้) ถ้าดูจากรูปร่างก็มีหลายชนิด เช่น arm-chair, rocking-chair, chair-bed ดังนั้นการใช้คำๆ เดียวเรียกชื่อสิ่งของจึงไม่อาจจะสื่อความหมายได้ทั้งหมด

2. แนวคิดหรือความคิดรวบยอด (Concepts) เมื่อการใช้คำ เรียกชื่อสิ่งต่างๆ โดยลำพังตัวมันเอง ไม่ได้ความหมายสมบูรณ์ จึงต้องอาศัยการรวบรวมความหมายเดี่ยวๆ เข้าเป็นกลุ่มความหมาย ซึ่งเรียกว่า แนวคิด หรือความคิดรวบยอด (Concepts) ในเรื่องนี้มีผู้วางแนวคิดไว้ 2 ลักษณะคือ ทฤษฎีเครื่องแสดง (Sign) ของ de Saussure ได้ชี้ให้เห็นว่า เครื่องแสดงทางภาษาประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วนคือ 1) เสียงที่สื่อความหมาย (a sound image) และ 2) แนวคิด (concept) ซึ่งเชื่อมต่อกันโดยทางจิตใจ ทั้งเสียงที่เปล่งออกมาและสิ่งของที่เราอ้างอิงเป็นกระแจะงาสะท้อนให้ เกิดแนวคิดขึ้นมาได้ ลักษณะ 2 ประการนี้ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน เช่น เศษกระดาษที่เราฉีกออกมาหรือตัดออกมา มันจะเกิดขึ้นมาเดี่ยวๆ ไม่ได้ ต้องอาศัยการตัดหรือฉีกออกมาจากแผ่นซึ่งเป็นคู่ของมันจึงจะ เรียกว่า เป็นเศษกระดาษ

ทฤษฎีที่ 2 เกี่ยวกับการสร้างแนวคิด ได้แก่ สามเหลี่ยมของความหมายของ Ogden and Richard ตั้งได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นทฤษฎีการอ้างอิง คล้ายๆ กับที่ de Saussure ได้กล่าวไว้ แต่ก็มีปัญหาด้านการแปลความหมายทางจิตวิทยา ซึ่งทำให้การกำหนดความหมายตายตัวไม่ได้ ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูดที่ใช้คำ เรียกชื่อต่างๆ

3. ความสำนึกและการอ้างอิง (Sense and Reference) ที่มุมหนึ่งของ

สามเหลี่ยมแห่งความหมายของ Ogden and Richard ซึ่งเป็นความคิดหรือการอ้างอิงนั้น เป็นความสำนึกที่แยกความแตกต่างของความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้การอ้างอิงเป็นความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบทางภาษา ซึ่งได้แก่คำ ประโยค และอื่น ๆ กับส่วนที่ไม่เกี่ยวกับภาษา เช่น ประสบการณ์ หรือความรู้ทั่วไป การอธิบายความหมายในแง่นี้จะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น ที่เรากำหนดความหมายของ สิ่งต่าง ๆ จากภาษาที่เราใช้ กับประสบการณ์หรือความรู้ที่เราได้รับมา ดังนั้น การอ้างอิงจึงเป็นส่วนสำคัญของการศึกษาด้านความหมาย

4. ชนิดของความหมาย (Kinds of meaning) การศึกษาความหมายของความหมายเป็นเรื่องที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน เพราะมีส่วนประกอบหลายด้าน เช่น

1) ความหมายทางความคิด (ideational meaning) เช่นเราใช้คำถามหรือคำสั่ง เพื่อต้องการทราบว่า สิ่งที่เราคิดสงสัยหรือข้อมูลที่เราต้องการทราบเป็นอย่างไร ความหมายลักษณะนี้อาศัยรูปแบบทางไวยากรณ์ เป็นลู่เข้าไปสู่จุดประสงค์

2) ความหมายภายในส่วนบุคคล (Inter-personal meaning) ซึ่งแสดงออกมาทางวัจนกรรม (Speech acts) เช่น การใช้คำพูด ชูตจูงใจ เตือน หรือพูดเป็นนัย เพื่อชี้แนะให้ทราบถึงความประสงค์บางอย่าง เป็นการแสดงความหมายที่เด็กนำมาใช้มากที่สุด เช่นการร้องไห้ เมื่อเสียใจหรือกลัว หรือเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ใหญ่ การแสดงความหมายในลักษณะนี้เป็นที่สนใจของนักภาษาศาสตร์มากในปัจจุบัน และได้มีผู้นำไปใช้ในด้านกิจกรรมการสอนภาษา

3) ความหมายทางอารมณ์หรือการประเมินผล (Emotive or evaluative meanings) เช่นการพูดว่า good หรือ bad บางครั้งจะพูดออกมาตรงๆไม่ได้ ภาษาที่นักการเมืองใช้ เช่น liberal หมายถึง good ในประเทศอังกฤษ แต่ถ้าเป็นคำว่า fascist หมายถึงพวกหัวรุนแรง เป็นต้น

4) ความหมายทางสังคม (Social relations meaning) เป็นการแสดงความหมายที่เป็นมรรยาททางสังคม โดยใช้คำพูดหลายลักษณะ เช่นตัวอย่างใน

การใช้คำสั่งต่อไปนี้

- a) Shut up! (เจียบ หุบปาก)
- b) Be quiet! (เจียบ)
- c) Would you please be quiet? (โปรดเจียบ)
- d) Would you keep your voice down a little please?

(กรุณาพูดเบาลงหน่อยครับ)

จะเห็นว่าตัวอย่างการใช้คำสั่งในประโยคข้างบนนี้ มีระดับการใช้ทางสังคมต่างกัน คำสั่ง a) ออกจะรุนแรงไปหน่อย หรือไม่สุภาพเลย เป็นการแสดงอำนาจของผู้ออกคำสั่ง เช่น แม่กำลังอารมณ์เสียออกคำสั่งให้ลูกหยุดพูดในขณะที่กำลังดูรายการโทรทัศน์สนุกๆ คำสั่ง b) สุภาพขึ้นมาหน่อย เช่นครูสั่งให้นักเรียนหยุดคุยกัน คำสั่ง c) สุภาพนุ่มนวลขึ้น เช่นประธานที่ประชุมสั่งให้ที่ประชุมเจียบเพื่อฟังการประกาศหรือคำปราศรัย ส่วนคำสั่ง d) ถือว่าสุภาพที่สุด เช่นพิธีกรในงานเลี้ยงรับรองประกาศขอให้แขกในงานหยุดคุยกัน เพื่อฟังคำสุนทรพจน์ของประธานจัดงาน เป็นต้น จะเห็นว่าการใช้คำพูดแสดงความสัมพันธ์กับสถานการณ์ทางสังคมด้วย

5) ความหมายโดยนัย (Implied meaning) นั่นคือผู้พูดไม่ได้หมายความตามที่พูด แต่ว่าคำพูดสื่อความหมายไปอีกอย่างหนึ่ง เช่น ในภาษาอังกฤษถ้าเป็นการเยาะเย้ยจะพูดว่า "That's clever." (เน้นเสียงที่คำสุดท้าย) หมายความว่า "That's not very clever." ประโยคที่ว่า "I don't like coffee." (เสียงตกและสูงขึ้น) หมายความว่า "I like tea." หรือประโยคที่ว่า "She's very clever." หมายถึง "She's rather ugly." เป็นต้น ดังนั้น ความหมายของภาษาจะไม่สื่อสารกันก็ได้ ถ้าผู้ฟังไม่สนใจด้านหน่วยเสียงที่แสดงนัย ประเภท Prosodic และ Paralinguistic features ของภาษา ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อความหมายโดยอาศัยหน่วยเสียงของภาษาซึ่งแฝงอยู่ในคำพูด

6) ความหมายทางข้อสันนิษฐานล่วงหน้า (Presupposition) เป็นการนึกเอาเอง เดา หรือทายล่วงหน้า เช่นประโยคที่ว่า When did you stop

beating your wife? เป็นการสันนิษฐานว่าผู้ถูกถามคงจะทำร้ายภรรยามาก่อนแล้ว ที่ คำพูดไม่ได้ระบุเลยว่า เขาทำร้ายภรรยามาตั้งแต่เมื่อไร

5. คำในฐานะเป็นหน่วยทางความหมาย (The word as a semantic unit)

การศึกษาจากรูปคำ เช่นที่รวบรวมไว้ในพจนานุกรมว่าเป็นหน่วยความหมายก็จะก่อให้เกิดปัญหาได้ เพราะคำทั้งหมดมิได้มีความหมายในลักษณะเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า tree, sing, blue, gently และ it, the, of, and มีความหมายต่างกัน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มคำสมบูรณ์ (full word) แต่กลุ่มคำหลังเป็นคำที่ไม่สมบูรณ์ ต้องอาศัยคำอื่น เพราะเป็นคำที่ใช้ในทางไวยากรณ์ (form word) แต่ทั้งสองกลุ่มก็มีความหมาย กลุ่มแรกมีความหมายตามรูปคำ (lexical meaning) กลุ่มหลังมีความหมายทางไวยากรณ์ (grammatical meaning) นอกจากนี้แล้ว ยังพบปัญหาด้านโครงสร้างของคำ ดังได้กล่าวมาแล้วในเรื่องวิจภาค (Morphology) ซึ่งทำให้การศึกษาความหมายยุ่งยากไม่น้อย

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

1. จงเติมข้อความในประโยคต่อไปนี้

ขอบข่ายของการศึกษาด้านความหมาย รวมถึง 1) _____

2) _____ 3) _____

2. จงจับคู่ข้อความในคอลัมน์ ก. กับข้อความในคอลัมน์ ข. โดยเขียนตัวอักษรบอกรหัสข้อในคอลัมน์ ข. หน้าหัวข้อในคอลัมน์ ก.

ก.

ข.

_____ 1. Shut up!

a. ความหมายทางความคิด

Be quiet

_____ 2. How are you today?

b. ความหมายภายในส่วนบุคคล

_____ 3. I don't like tea.

c. ความหมายทางอารมณ์หรือการ
ประเมินผล

_____ 4. When did you stop
smoking?

d. ความหมายทางสังคม

_____ 5. Not bad!

e. ความหมายโดยนัย

f. ความหมายทางข้อสันนิษฐานล่วงหน้า

3. จงยกตัวอย่างคำในกลุ่มต่อไปนี้

1). คำสมบุรณ์ที่มีความหมายตามรูปคำได้แก่ _____

2). คำที่ใช้ในทางโวหารณ์ไม่มีความหมายในตัวเอง ได้แก่ _____

2. ความรู้เรื่องระบบความหมายที่เป็นพื้นฐานในการอ่าน

การศึกษาด้านระบบความหมายของภาษาดังได้กล่าวมาแล้ว ทำให้เราทราบว่า เราจะค้นหาความหมายจากการอ่านได้อย่างไร แม้ว่าจะมีปัญหาค่อนข้างสลับซับซ้อน การศึกษาด้านนี้ก็ช่วยให้เราได้แนวทางที่จะทำความเข้าใจความหมายของภาษาที่เราอ่านได้ ความรู้เรื่องระบบความหมายที่จะใช้เป็นพื้นฐานในการอ่านพอจะสรุปเป็นหัวข้อสำคัญๆได้ดังต่อไปนี้

2.1 บริบทในทางภาษา (Linguistic context)

2.2 บริบทที่นอกเหนือจากภาษา (Non-linguistic context)

2.3 โครงสร้างของคำ (Lexical structure)

2.4 ความหมายและประโยค (Meaning and sentence)

2.5 ระบบความหมายและไวยากรณ์ (Context as meaning)

2.1 บริบทในทางภาษา (Linguistic context) ได้แก่บริบทต่อไปนี้

1) บริบทที่ให้ความหมาย (Context as meaning)

ความหมายที่เกิดจากบริบทคือความหมายทางวากยสัมพันธ์ (Syntactic relations) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยทางภาษาที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันซึ่งตรงกันข้ามกับความสัมพันธ์แบบมีลักษณะเทียบแทนกันได้ (Paradigmatic) ของหน่วยทางภาษา ตัวอย่างเช่นประโยคที่ว่า The cat is on the mat. เราอาจเทียบได้ว่า cat มีความสัมพันธ์กับ mat ในทางไวยากรณ์ คือเป็นคำประเภทเดียวกัน เพราะเป็นคำนามที่ทำหน้าที่ประธาน และอีกคำหนึ่งเป็นกรรม ถ้าเราเทียบประโยค The dog is on the mat. เราจะเห็นความสัมพันธ์ในทางเทียบแทนระหว่าง cat กับ dog ดังนั้นการกระจายของคำจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในทางไวยากรณ์โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม ความหมายที่อาศัยบริบทก็มีปัญหาตามมาหลายอย่าง เช่น การกำหนดความหมายจากความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์

ไม่ให้ความหมายที่แท้จริง กล่าวคือจะกำหนดความเหมือนและความแตกต่าง
ของความหมายไม่ชัดเจน และในแง่นี้ก็ไม่ได้ เหมือนกับความเหมือนและความแตกต่างใน
การกระจายคำ ตัวอย่างเช่น คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonyms) อาจจะเป็น
เป็นการกระจายคำที่เกือบเหมือนกัน เช่นคำว่า wide และ narrow นำมาใช้กับคำ
ว่า road, hem (ตะเช็บ), trouser-leg, band, etc. ในขณะที่เดียวกันคำที่เป็น
ไวพจน์ (synonyms) กลับมีการขยายคำเปรียบเสมือนการลากรถไปก่อนม้า คำที่มี
การกระจายต่างกันเพราะว่ามีความหมายต่างกัน

2) การจัดระเบียบคำ (Collocation)

Firth อ้างใน Palmer (3) เป็นผู้กำหนดทฤษฎีความหมาย
จากเรื่องการจัดระเบียบคำที่ว่า เราจะรู้จักคำจากกลุ่มคำที่เรียงกันอยู่ เช่นความ
หมายของ ass จากประโยคที่ว่า You silly _____, Don't be such an
_____ เราเข้าใจความหมายของ ass จากคำคุณศัพท์บางคำคือ silly,
stupid, awful แต่การจัดระเบียบคำนี้เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของความหมายของคำ
เท่านั้น เพราะดังที่เราเห็นอยู่บ่อยๆว่าความหมายอาศัยบริบทจากสถานการณ์และ
การวิเคราะห์ในระดับอื่นๆ อย่างไรก็ตาม Firth ไม่ได้พิจารณาแต่เพียงการ
กระจายของคำทั้งหมด แต่สนใจในด้านการเกิดร่วมของคำต่างๆที่เป็น "การคาด
คะเนร่วมกันของคำ" การศึกษาเกี่ยวกับบริบททางภาษา ให้ความสำคัญในด้านภาว
ศึกษาความหมายอยู่ 2 ประการคือ

1. การพิจารณาบริบททางภาษาของคำทำให้เราเห็นความแตก
ต่างด้านความหมายได้ Nida อ้างใน Palmer(4) ได้อธิบายตัวอย่างการใช้คำ
Chair ในประโยคต่างๆดังนี้

- a. sat in a chair
- b. the baby's high chair
- c. the chair of philosophy
- d. has accepted a University chair

- e. the chairman of the meeting
- f. will chair the meeting
- g. the electric chair
- h. condemned to the chair

ตัวอย่างข้างบนนี้ ให้ความหมายของคำว่า chair ในแบบต่างๆ เป็นคู่ๆ
ได้ 4 ความหมาย

2. การกระจายของคำแม้ว่าจะให้ความหมายในบางกรณีได้
แต่ก็ไม่เป็นจริงเสมอไป ตัวอย่างเช่น คำว่า rancid (กลิ่น, รสหืน) ใช้คู่กับ
bacon และ butter ส่วนคำว่า addled (เมา) ใช้กับ brain, eggs ึ่งๆ ที่มี
คำว่า rotten และ bad ใช้อยู่ แต่คำว่า milk ไม่เคย rancid หากแต่
sound นอกจากนี้มีพวกกลุ่มคำเช่น flock of sheep, herd of cows, school
of whales, pride of lions เป็นต้น

3) โวหาร ส่วนนพคุณ (Idioms) โวหารหรือส่วนนพคุณเกี่ยวข้องกับ
กับการเทียบแทนของคำชนิดพิเศษ ตัวอย่างเช่น ส่วนนพคุณที่ว่า Kick the bucket,
fly off the handle, spill the beans, red herring คำเหล่านี้ที่เกิด
ขึ้นคู่กัน ไม่ใช่เพียงแต่จะเทียบแทนกันได้เท่านั้น ยังหมายถึงผลที่เกิดจากการจับคู่ของ
คำเหล่านี้ เช่น คำว่า kick กับ bucket มีได้แต่เพียงมีความสัมพันธ์กันเท่านั้น
แต่มีความหมายที่เทียบแทนคือ die คำเหล่านี้มีความหมายสัมพันธ์กันเป็นคู่ๆ จึงให้
ความหมายที่เป็นโวหารในรูปปัจจุบันกาล (Present tense) แต่ถ้าเปลี่ยนเป็น
อดีตกาล (Past tense) ความหมายก็จะเปลี่ยนไป ส่วนนพคุณในภาษาอังกฤษอาจ
เป็นพวกกริยาวลี เช่น make up (กุข่าว หรือสร้างเรื่อง), give up (ยอมแพ้)
put down(ปราบ)และคำกริยาตามด้วยบุพบทหรือกริยาวิเศษณ์ เช่น look after
go for, put up with (tolerate ทนได้) do away with (kill) เป็นต้น

4) การจัดระเบียบคำและไวยากรณ์ (Collocation and
grammar) การจัดระเบียบคำภายในไวยากรณ์ดังเช่นที่ Chomsky กล่าวไว้ใน

หนังสือชื่อ Aspects of the theory of syntax(5)ว่า"เมื่อสร้างกฎที่เหมาะสมขึ้นมาชุดหนึ่ง ก็จะสร้างประโยคที่ถูกไวยากรณ์ขึ้นมาได้"ในทางอรรถศาสตร์หมายความว่า Chomsky พูดถึงการจำกัดการเกิดขึ้นคู่กันของหน่วยภายในประโยค ดังนั้นเราจึงไม่อนุญาตให้ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

The idea cut the tree.

I drank the bread.

He frightened that he was coming.

He elapsed the man.

เพราะว่า ประโยคเหล่านี้ แม้ว่าจะถูกกฎไวยากรณ์แต่ไม่สื่อความหมายที่ยอมรับได้ เพราะว่า คำต่าง ๆ ที่ใช้เข้าคู่กันไม่ได้ เช่น คำว่า idea เป็นนามธรรม จะใช้ตัดต้นไม้ไม่ได้ กริยา drank ใช้กับของเหลวจึงเข้ากับ bread ไม่ได้ คำว่า frighten ตามด้วย that clause ไม่ได้ส่วนคำว่า elapsed เป็นอกรรมกริยา จึงไม่ต้องมีกรรมมารับ จะเห็นได้ว่า เป็นการจำกัดแบบเลือกสรร (selectional restrictions) ทำให้การสร้างประโยคมีความหมายที่รับได้ ถ้าไม่เป็นไปตามหลักการนี้ ก็จะเป็นประโยคที่ไม่สื่อความหมายทางไวยากรณ์ (ungrammatical)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีกฎการสร้างประโยคและกฎการบริวารในการเปลี่ยนโครงสร้างพื้นฐานเป็นโครงสร้างผิวก็ตาม ก็อาจสร้างประโยคที่ถูกหลักไวยากรณ์แต่ไม่สื่อความหมายเป็นที่ยอมรับทั่วไปได้ ดังเช่น ประโยคที่ Chomsky นำมาอ้างอยู่น้อย ๆ ว่า Colourless green ideas sleep furiously เป็นประโยคที่ถูกไวยากรณ์และให้ความหมายได้ แต่นักภาษาศาสตร์คนอื่น ๆ ไม่ยอมรับว่าประโยคดังกล่าวจะสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ถูกต้อง ดังนั้น การที่พยายามจัดระเบียบความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างหน่วยคำภายในไวยากรณ์ของภาษาจึงเป็นข้อผิดพลาด แม้ว่าการจัดระเบียบดังกล่าวจะเป็นไปตามกฎไวยากรณ์ทุกประการก็ตาม

จงอธิบายสั้น ๆ

1. บริบทในทางภาษา มีลักษณะอย่างไร _____

2. ความหมายที่เกิดจากบริบทมีลักษณะเช่นไร _____

3. จงยกตัวอย่างการกระจายคำที่ให้ความหมายในบางกรณีได้ _____

4. วลีที่ว่า Make up a story. don't give in etc เป็นบริบททางภาษา
ชนิดใด _____

5. เพราะเหตุใดประโยคที่ว่า

I drank the bread.

He elapsed the man.

The idea cut the tree.

จึงไม่เป็นประโยคที่ถูกต้อง

6. การสร้างประโยคที่มีความหมายตามแนวคิดของ Chomsky จะต้องอาศัยกฎ
อะไรเป็นสำคัญ _____

7. คำว่า ungrammatical มีความหมายว่าอย่างไร _____

2.2 บริบทที่นอกเหนือจากภาษา (Non-linguistic context)

1) การตัดขาดจากบริบท (The exclusion of context)

มีนักภาษาศาสตร์หลายคนพยายามที่จะตัดเรื่องการใช้บริบทออกไปจากการศึกษาด้านความหมายทั้งนี้เนื่องจากประสบปัญหายุ่งยากในทางทฤษฎีและการปฏิบัติในการจัดการกับเรื่องบริบทไม่ได้เป็นที่พอใจ ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่านักภาษาศาสตร์เชื่อว่าความหมายของประโยคอาจเข้าใจได้โดยไม่ต้องอาศัยบริบท เพราะผู้พูดจะรู้ความหมายของประโยคก่อนที่จะใช้บริบทนั้น ดังนั้น ความหมายจึงเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องอาศัยเนื้อหาหรือบริบท เพียงแต่อาศัยโครงสร้างทางไวยากรณ์ก็สร้างประโยคขึ้นมาได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความหมายล่วงหน้า เพราะว่าไวยากรณ์จะสร้างความหมายขึ้นมาได้เอง เรื่องนี้ได้รับการคัดค้านจากนักภาษาศาสตร์ว่า เป็นความเข้าใจผิด เพราะไม่มีการพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ว่า การรู้ความหมายของประโยคไม่อาศัยการรู้บริบทหรือเนื้อหาที่ประโยคนั้นอ้างถึง แม้ว่าเราจะรู้ความหมายของประโยคโดยวิธีถอดความ (paraphrase) ก็ตาม ก็ยังต้องอาศัยใจความที่เป็นตัวกลางของความหมายของทั้งสองประโยคนั้น

2) บริบทของสถานการณ์ (Context of situation) ได้มีนัก

มานุษยวิทยาชื่อ Malinowski และนักภาษาศาสตร์ชื่อ Firth ได้พิจารณาความหมายจากบริบทที่เป็นสถานการณ์ คนแรกกล่าวว่าภาษาจะมีความหมายต่อเมื่อเราได้อยู่ในสถานการณ์จริง ๆ จึงจะเข้าใจว่าเป็นอย่างไร เช่น การพูดถึงการพายเรือตามลำน้ำในป่าอาฟริกาคนฟังหรือคนอ่านจะเข้าใจความหมายได้สมบูรณ์ก็ต่อเมื่อเขานั่งอยู่ในเรือกับผู้พูด ลำพังแต่ตัวหนังสือยังไม่ให้ความหมายที่ชัดเจนได้ เราต้องนึกถึงสภาพการณ์ที่เป็นจริงจึงจะเข้าใจ ในทำนองเดียวกัน ภาษาที่เราใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน เราเข้าใจความหมาย เพราะเราได้สัมผัสกับชีวิตจริง ๆ แม้แต่ในสังคมที่สลับซับซ้อนในปัจจุบัน เราทักกันว่า How do you do? หรือ Ah, here are you. ก็เป็นเพียงการทักทายตามมารยาททางสังคมเท่านั้นมิได้หมายความว่าตาม ที่ถาม ความหมายจึงแฝงอยู่กับสถานการณ์ที่เป็นจริง อย่างไรก็ตามการตีความหมาย

โดยอาศัยสถานการณ์เป็นบริบทตามแนวคิดของ Malinowski นี้ เป็นการแยกภาษา ออกไปจากความจริง ทำให้เกิดปัญหาด้านการกำหนดระบบของความหมายในการสื่อสารด้วยภาษา

สำหรับความเห็นของ Firth แม้จะอาศัยแนวคิดจาก Malinowski แต่ก็ยังเห็นว่า การกำหนดสถานการณ์จริงเป็นบริบทความหมายนั้น ยังไม่ชัดเจนพอ ควรจะใช้โครงสร้างที่เป็นแผนผังที่เหมาะสมในการใช้กับเรื่องราวที่พูดถึง เช่น ลักษณะสำคัญของผู้มีส่วนร่วม เช่น คำพูด และอริยาบทของผู้พูดผู้ฟัง สิ่งที่น่ากังวลและผลของการใช้คำพูด ในลักษณะนี้บริบทที่เป็นสถานการณ์อาจจะรวมกลุ่มกันเข้า เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ทางภาษาได้ อย่างไรก็ตาม การกำหนดความหมายตามแนวของ Firth ก็ยังไม่ครอบคลุมความหมายที่สมบูรณ์ คงจะได้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

3) ความหมายจากพฤติกรรม (Behaviorism) สืบเนื่องจากการกำหนดบริบทของความหมายตามหลักการของ Malinowski และ Firth ศาสตราจารย์ Bloomfield ได้กำหนดความหมายในเชิงพฤติกรรม (Behaviorism) ซึ่งเป็นบริบทของความหมาย ตัวอย่างเช่น ผู้พูดประสงค์จะทำอะไรบางอย่าง ไม่กระทำเอง แต่บอกให้คนอื่นช่วยทำให้ การบอกเป็นการกระตุ้นให้อีกฝ่ายหนึ่งตอบสนองด้วยการกระทำพฤติกรรมของทั้งสองฝ่าย จึงเป็นบริบทของความหมาย ดังจะเห็นได้จากแผนผังข้างล่างนี้

S _____ r- - - - -s _____ R

S เป็นการกระตุ้นครั้งแรก ทำให้ผู้พูดเกิดการตอบสนอง r คือเกิดความ ต้องการจึงบอกให้อีกคนหนึ่งช่วยทำอะไรบางอย่าง ก็เป็นการกระตุ้นให้อีกฝ่ายหนึ่ง กระทำการ เป็นการตอบสนองที่เป็นเป้าหมายใหญ่ R ดังนั้น บริบทของความหมาย จึงเกิดจากความต่อเนื่องระหว่าง r...และ s Bloomfield ได้ยกตัวอย่างว่า Jill เห็นแอปเปิล ก็อยากกิน (S) แต่ Jack อยู่ด้วย เลยบอกให้ Jack ช่วย เก็บแอปเปิลให้ (r) คำพูดของ Jill กระตุ้นให้ Jack ไปเก็บแอปเปิล (s)และ

ได้แอปเปิลมาให้ Jill (R) การที่ Jill บอก Jack และ Jack เก็บแอปเปิล เป็นพฤติกรรมที่เป็นบริบทที่สื่อความหมายได้ อย่างไรก็ตามแนวคิดของ Bloomfield เป็นการใช้นักการทางกายภาพไปทดแทนจิตภาพ จึงทำให้เกิดจุดอ่อนในการคาดคะเนถึงผลที่จะเกิดขึ้น เพราะการตอบสนองอยู่ห่างไกลจากการกระตุ้นที่เป็นจริง การสื่อความหมายจึงไม่ชัดเจน

4) สัมพันธภาพทางภาษา (Linguistic relativity)

Edward Sapir และ B.L. Whorf ได้สร้างทฤษฎีที่เรียกว่า "Sapir-Whorf Theory" เกี่ยวกับสัมพันธภาพทางภาษา เพื่ออธิบายความหมายว่า "ภาษาไม่เป็นแต่เพียงความคิดที่พูดออกมา ยังเป็นตัวก่อรูปของความคิดด้วย ดังนั้น เราสามารถวิเคราะห์ทางกายภาพของธรรมชาติออกเป็นส่วน ๆ ได้โดยอาศัยภาษาของเราเอง" ทฤษฎีนี้จึงเชื่อมโยงภาษาเข้ากับลักษณะทางกายภาพของสิ่งต่างๆ ทั้งที่สัมผัสได้และเป็นสากล อย่างไรก็ตามการใช้ภาษาของตัวเองอธิบายปรากฏการณ์ของโลกอาจจะผิดพลาดได้ เพราะเป็นการมองจากประสบการณ์ส่วนตัว และสัมพันธภาพทางภาษาไม่อาจจะช่วยให้เราเข้าใจ "โลก" ที่แท้จริงของอีกภาษาหนึ่งได้

กิจกรรมการเรียนรู้ 3

จงเติมข้อความในประโยคให้สมบูรณ์

1. บริบทนอกเหนือจากภาษาได้แก่ (1) _____
(2) _____ (3) _____
(4) _____
2. **Sapir - Whorf Theory** เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับ _____

3. จากแผนผังความหมายจากพฤติกรรมที่ว่า

S _____ r _____ s _____ R

S หมายถึง _____

R หมายถึง _____

r หมายถึง _____

s หมายถึง _____

2.3 โครงสร้างของคำ (Lexical structure) ในบทที่ 4 ได้พูดถึงเรื่องวากวิทยา (Morphology) ในส่วนที่เกี่ยวกับโครงสร้างของคำตามหลักไวยากรณ์ไปแล้ว ในที่นี้จะกล่าวถึงโครงสร้างของคำตามหลักอรรถศาสตร์ ได้แก่ การพ้องความหมาย (Synonymy) การมีหลายความหมายและการพ้องรูป (Polysemy and Homonymy) การเทียบเคียงความหมายไม่ได้ (Incompatibility) การมีรูปหลายรูป (Hyponymy) การมีความหมายตรงกันข้าม (Antonymy) คำคู่ (Relational opposites) และ ส่วนประกอบของคำ (Components)

1) การพ้องความหมาย (Synonymy) ลักษณะที่เหมือนกันของความหมายเรียกว่า Synonymy ในภาษาอังกฤษมีคำพวกนี้อยู่มากที่พจนานุกรมได้จัดไว้ว่าเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือคำพ้องไวยากรณ์ (Synonyms) เช่น buy/purchase, deep/profound, tap/faucet, hide/conceal, thrifty/economical เป็นต้น คำเหล่านี้มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน เพราะมีที่มาจากต่างกัน บางคำเป็นคำดั้งเดิมซึ่งเรียกว่า Native ของภาษาอังกฤษ คือภาษา Anglo-saxon บางคำยืมมาจากภาษาอื่นเป็น Foreign words เช่นมาจากภาษาฝรั่งเศส ละติน กรีก จึงทำให้ความหมายพ้องกันขึ้นมา แต่ความจริงแล้ว คำเหล่านี้ไม่ได้มีความหมายเหมือนกันดังที่เราเข้าใจ แต่ละคำจะมีความหมายในตัวของมันเอง หากแต่จัดอยู่ในกลุ่มที่ใกล้เคียงกันมาก บางคำเป็นภาษาถิ่น เช่นคำว่า fall ในสหรัฐอเมริกาหมายถึงฤดูใบไม้ร่วง แต่ในภาษาอังกฤษเรียกว่า autumn หรือคำว่า tap (จุกถัง หรือ ก๊อกน้ำ) ในอเมริกาเรียกว่า faucet หรือ spigot บางครั้งคำมีความหมายตรงกันเพราะลีลา (Styles) หรือความแตกต่างในการใช้คำศัพท์ หรือไวยากรณ์ที่ผู้พูดใช้ในบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ (Register) เช่น gentleman, man, chap มีความหมายเดียวกันแต่ใช้ในโอกาสต่างกัน คำว่า pass away die, และ pop off มีลักษณะเป็นภาษาตลาด นอกจากนี้ คำที่มีความหมายเหมือนกันเพราะใช้สื่อความหมายในจุดประสงค์เดียวกัน เช่น คำแสดงอารมณ์หรือวิดผล เช่น thrifty, economical, stingy แสดงถึงความประหยัด ตระหนี่ ชี้นเหนียว

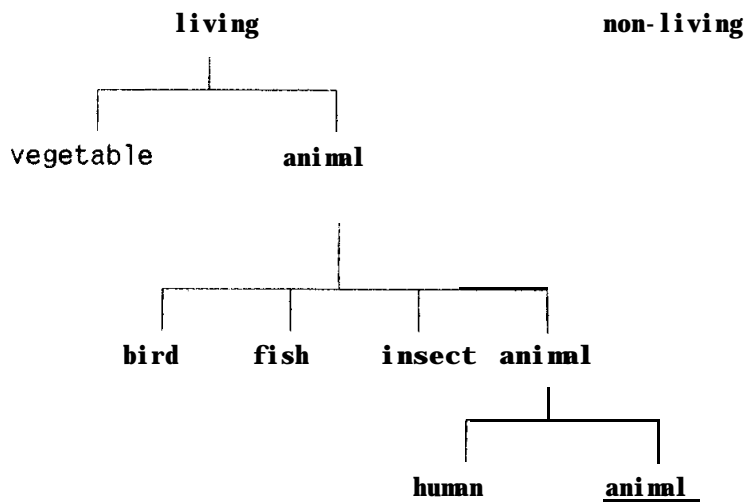
คำบางคำใช้คู่กับคำบางกลุ่ม เช่น rancid ใช้คู่กับ bacon หรือ butter คำว่า addled ใช้คู่กับ eggs หรือ brains เป็นต้น

2) การมีหลายความหมายและการพ้องรูป (Polysemy and Homonymy) คำบางคำมีหลายความหมาย เช่น คำว่า flight หมายถึง "passing through the air", "power of flying", "air journey", "unit of the Air Force", "volley", "digression", "series of step" จึงทำให้เกิดปัญหาในการทำความเข้าใจความหมายว่า จะใช้ในโอกาสใดบ้าง แม้แต่คำง่าย ๆ เช่น eat ความหมายโดยทั่วไปคือ กินอาหาร แต่ความหมายอื่นอาจจะหมายถึง "use up" หรือ "corrode" แม้แต่ความหมายของ eating meat กับ eating soup ก็ต่างกันคือ กินอาหารพวกเนื้อใช้มีดและช้อน ส่วนกินซุฟใช้ช้อน แต่เราจะใช้คำว่า drink กับ soup ก็ได้ ดังนั้น eat กับ drink จึงคู่กัน จึงเกิดปัญหาว่าโอกาสไหนจะใช้ความหมายของ eat จริง ๆ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มคำที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย เช่น hand, foot, face, leg, tongue, eye, etc. เป็นคำที่ใช้ในการเปรียบเทียบ (Metaphor) ซึ่งมีความหมายตามรูปคำและความหมายอื่น เช่น เราพูดว่า hands และ face ของนาฬิกา foot ของเตียงหรือภูเขา leg ของเก้าอี้หรือโต๊ะ tongue ของรองเท้า the eye ของเข็มหรือมันฝรั่ง เป็นต้น เจ้าของภาษาจะเข้าใจความหมายที่ถ่ายทอดมานี้ได้โดยการหยั่งรู้ แต่ผู้อ่านที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะไม่เข้าใจความหมาย ต้องอาศัยการศึกษาเปรียบเทียบจากของจริง จึงจะเข้าใจ ส่วนคำที่มีรูปและเสียงคล้ายกันแต่มีความหมายต่างกัน ก็ทำให้เกิดปัญหาด้านความเข้าใจได้ เช่น metal (โลหะ) mettle (ความกล้า) flour (แป้ง) flower (ดอกไม้) คำเหล่านี้ต้องอาศัยบริบทประกอบจึงจะเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง

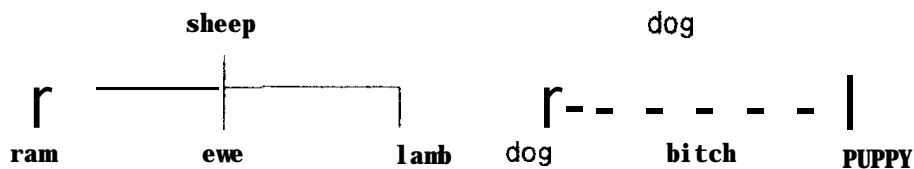
3) การเทียบเคียงกันไม่ได้ (Incompatibility) คำบางกลุ่มมีความหมายเคียงกันไม่ได้ เช่น สี เราจะใช้แทนกันไม่ได้ เช่น red และ orange คำบอกวัน เดือน ปี เช่น Monday, Tuesday, etc. เดือน January, Feb-

ruary, etc. มักจะเรียงตามลำดับ เราจะใช้แทนกันไม่ได้ทั้ง ๆ ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ของชนิดเดียวกันแต่ใช้คำบอกลักษณะแทนกันไม่ได้ เช่น เมื่อพูดถึงหมวก เราจะพูดว่า This is a red hat. จะหมายถึง This is a green hat. ไม่ได้ เพราะว่า red hat กับ green hat มันคนละใบกัน คำพวกนี้จึงมีความหมายต่างกันในด้านค่านิยม (Value) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับคำอื่น แต่จะใช้เทียบเคียงกันไม่ได้

4) การมีหลายรูป (Hyponymy) เป็นคำที่รวมกลุ่มกันอยู่หลายรูป ในระดับชั้นต่างกัน เช่นคำว่า vegetable กับ animal จะจัดชั้นได้ดังนี้

เช่นเดียวกับคำว่า sheep และ dog ก็จะมีกลุ่มคำในระดับชั้นต่างกัน เช่น

จากตัวอย่างเหล่านี้ คำประเภท hyponym จึงกระจายออกไปได้หลายระดับชั้น ทำให้มีความหมายต่อเนื่องออกไป

5) ลักษณะที่มีความหมายตรงกันข้าม (Antonymy) คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonyms) ไม่ค่อยมีปัญหามากนักในด้านความหมาย ส่วนมากจะมีการเปรียบเทียบชัดเจน เช่น wide/narrow, old/young, big/small, etc. ส่วนใหญ่จะเป็นคำคู่ศัพท์ที่ใช้ขยายนาม แต่บางครั้งความหมายตรงกันข้าม อาจจะมีลักษณะที่จัดลำดับความใกล้เคียงได้ เช่น male/female, married/single alive/dead และอาจเปรียบเทียบความแตกต่างมากน้อยได้ เช่น honest/dishonest, obedient/disobedient, open/shut เป็นต้น คำเหล่านี้แม้ว่าจะมีความหมายตรงกันข้าม ก็อาจจัดลำดับหรือเปรียบเทียบความหมายว่าอยู่ในระยะใกล้หรือไกลเพียงใด

6) คำคู่ (Relational opposites) คำอีกประเภทหนึ่งคือคำคู่ที่อยู่ตรงกันข้ามด้านความหมาย แต่ใช้คู่กันจึงเรียกว่า relational opposite เช่น buy/sell, lend/borrow, rent/let, own/belong to, give/receive, husband/wife, parent/child, teacher/pupil เป็นต้น คำพวกนี้คล้าย ๆ กับคำ antonym แต่เป็นคำที่เข้าคู่กันในความหมายคนละทาง เราจะพบบ่อย ๆ ในการอ่านภาษาอังกฤษ

7) ส่วนประกอบของคำ (Components) ในหัวข้อแรก ๆ ได้กล่าวถึงโครงสร้างของคำตามความหมายแบบต่าง ๆ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ด้านความหมายโดยไม่ได้พิจารณาส่วนประกอบของคำนั้น ๆ การทำความเข้าใจความหมายอีกวิธีหนึ่งคือ การวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำ การวิเคราะห์ดังกล่าวนี้ช่วยให้เราจัดกลุ่มความหมายได้ชัดเจน เช่น เราจัดกลุ่มคำที่เกี่ยวข้องกับสิ่งมีชีวิตได้ 3 กลุ่ม เช่น

man	woman	child
bull	cow	calf
ram	ewe	lamb
boar	sow	piglet

จะเห็นว่ากลุ่มคำเหล่านี้ มีส่วนประกอบที่แสดง ความหมายชัดเจน เช่น man:woman,

bull:cow, ram:ewe เราจะเห็นความสัมพันธ์ด้านความหมายของกลุ่มคำเหล่านี้ การจัดกลุ่มแบบนี้ทำให้เรากำหนดความหมายของคำได้ชัดเจนขึ้น ดังแผนผังข้างล่าง

ภาพที่ 2 แผนผังแสดงการจัดกลุ่มคำแบ่งตามประเภท

	animal	human	male	adult
man	+	+	+	+
boy	+	+	+	-
woman	+	+	-	+
girl	+	+	-	+
dog	+	-	+	+
bitch	+	-	-	+
puppy	+	-	-	-

จะเห็นว่าคำว่า man มีความหมายเท่ากับ animal, human, male, และ adult คำอื่น ๆ ก็แสดงลักษณะที่เป็นส่วนประกอบของความหมายในทางบวก (+) หรือ ลบ (-) แสดงว่ามีหรือไม่มีลักษณะดังกล่าว ความหมายของคำจึงเด่นชัดขึ้น

กิจกรรมการเรียนรู้ 4

จงจับคู่คำและประเภทของคำต่อไปนี้ โดยเขียนตัวอักษรบอกตัวอย่างคำไว้หน้าหัวข้อ ประเภทของคำ

<u>ประเภทของคำ</u>	<u>ตัวอย่างคำ</u>
_____ 1 คำมีหลายรูป	a. hide/conceal
_____ 2 คำคู่	b. hand, foot, face
_____ 3 คำที่มีความหมายตรงกันข้าม	c. orange, blue, Sunday
_____ 4 คำที่เทียบเคียงกันไม่ได้	d. bird, sheep, dog
_____ 5 คำที่มีหลายความหมาย	e. open/shut
_____ 6 คำพ้องความหมาย	f. husband/wife
	g. parent/teacher

2.4 ความหมายและประโยค (Meaning and sentences)

1) คำและประโยค(words and sentence) คำและประโยค มีความหมายในลักษณะต่างกัน ถ้าเรามองลึกถึงลักษณะความหมายในวงกว้างเกี่ยวกับโลกที่อยู่รอบตัวเรา ประโยคเท่านั้นให้ความหมายที่สมบูรณ์ ส่วนคำเป็นหน่วยความหมายที่เล็กกว่าซึ่งอ้างถึงบางสิ่งบางอย่าง เมื่อประกอบกันเข้าเป็นประโยคก็ให้ความหมายที่สมบูรณ์ขึ้น แต่ถ้าเราจะมองความหมายในลักษณะเป็นการอ้างถึง ประโยคก็ให้ความหมาย แต่ถ้ามองความหมายในลักษณะความสำนึก ความหมายจะอยู่ที่คำพูด ตัวอย่างเช่น ram/ewe, father/son, wide/narrow, male/female จะให้ความหมายในทางสำนึกหรือความเข้าใจที่เด่นชัด ในพจนานุกรมจึงได้จัดเรื่องเฉพาะคำต่าง ๆ เอาไว้ ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ในด้านความสำนึก (sense relations)

2) กฎในการสร้างประโยค (Projection rules) เพื่อทำความเข้าใจความหมายของคำและความหมายของประโยคให้เห็นแตกต่างกัน Katz และ Fodor (1964) ได้แสดงให้เห็นลักษณะของประโยคที่มีความหมายผิดปกติ (anomalous) และความหมายกำกวม (ambiguous) เช่น The bill is large (มีความหมายกำกวม) เว้นแต่จะเติมข้อความต่อท้ายว่า...but need not be paid. จึงจะชัดเจนขึ้น

Chomsky ใช้การจำกัดแบบเลือกสรร (selective restriction) ในการใช้กฎไวยากรณ์ปริวรรตสร้างประโยค กฎเหล่านี้เรียกว่า Projection rules ซึ่งมีการผนวกเอากฎหลายกฎเข้าด้วยกัน เรียกว่า Amalgamation และความหมายเรียกว่า Paths ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ทางโครงสร้างของความหมาย ดังได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 4 ว่าด้วยเรื่อง โครงสร้างผิวและโครงสร้างลึก

3) การคำนวณส่วนสมบูรณ์ (Predicate calculus) ความหมายของประโยคเป็นเรื่องของการวางข้อเสนอ (proposition)ซึ่งประกอบด้วย

Terms ซึ่งมี 2 ประเภทคือ ส่วนสมบุรณ์ (predicate) และข้อถกแถลง (arguments)

ส่วนขยายหรือส่วนสมบุรณ์ได้แก่ ส่วนกริยาในประโยค ส่วน arguments ได้แก่คำนาม ตัวอย่างประโยคที่ว่า John loves Mary. มีส่วนสมบุรณ์คือ loves มี arguments 2 ส่วนคือ John และ Mary ซึ่งเราอาจเขียนเป็นส่วนได้ดังนี้

[love] John, Mary

การคำนวณส่วนสมบุรณ์นี้ ช่วยให้ข้อเสนอทำหน้าที่เป็น argument ซึ่งคล้ายกับกฎทางไวยากรณ์ที่ว่า Subordination (การแยกอนุประโยค)

4) ลักษณะที่เป็นเชิงวิเคราะห์และเชิงสังเคราะห์ (Analytic and synthetic) การทำความเข้าใจประโยคอีกแบบหนึ่งคือ การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ ตัวอย่างประโยคที่ว่า All bachelors are unmarried. กับ All bachelors are miserable. ประโยคแรกควมมีเหตุผลดีเพราะความหมายของ bachelor สัมพันธ์กับ unmarried นี่เป็นการวิเคราะห์ความจริงของประโยค ส่วนประโยคที่ 2 จะมีเหตุผลหรือเป็นจริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้เรื่อง bachelor ซึ่งจะอาศัยแต่เพียงความหมายของคำที่ให้ไว้ย่อไม่เพียงพอ ต้องอาศัยข้อมูลอื่นมาประกอบวิธีหลังนี้ เรียกว่าการสังเคราะห์ความจริงและประโยคนี้ก็จริงตามที่สังเคราะห์ดู แต่ในบางสถานการณ์ ประโยคที่วิเคราะห์ว่าเป็นจริงเชิงตรรกะอาจจะผิดในเชิงสังเคราะห์ก็ได้ เช่น ประโยคที่ว่า

All carnivores eat meat.

All mammals produce live young.

จากการวิเคราะห์คำศัพท์ carnivores มีความหมายสัมพันธ์กับ eat meat ได้ เพราะ carnivores ได้แก่สัตว์กินเนื้อ และ mammals เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมก็ตกถูกเป็นตัวอย่าง ซึ่งมีเหตุผลถูกต้อง แต่ในทางสังเคราะห์พบว่าผิด เพราะว่ามีสัตว์พวก carnivores เช่นหมีแพนด้า ไม่กินเนื้อ แต่กินใบไผ่ และตัว platypus ซึ่ง

เป็นสัตว์ประเภท mammals กลับออกลูกจากไข่ ดังนั้นเราจึงจำต้องยก วันหมีแพนด้า จากกลุ่ม carnivores และตัว platypus จากกลุ่ม mammals โดยวิธีนี้ ต้องให้ความหมายของสัตว์ทั้งสองชนิด แตกต่างไปจากความหมายของคำบอกประเภทเดิม นักวิทยาศาสตร์มักจะใช้วิธีการเช่นนี้เสมอ เมื่อการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความหมายของประโยคไม่เป็นไปตามข้อเสนอเดิม

2.5 ระบบความหมายและไวยากรณ์ (Semantics and Grammar)

ระบบความหมายและไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไวยากรณ์แบบเดิม (traditional grammar) ได้เน้นด้านการแบ่งหน้าที่ของคำ เพื่อสื่อความหมาย โดยอาศัยโครงสร้างผิว (surface structure) ส่วนไวยากรณ์ปริวรรต(transformational grammar) เน้นด้านการใช้ไวยากรณ์เป็นตัวเชื่อมระหว่างโครงสร้างผิวและโครงสร้างลึก (deep structure) ในขณะที่เดียวกันก็มีระบบความหมายเป็นพื้นฐานของไวยากรณ์ ดังรายละเอียดได้อธิบายไว้แล้วในบทที่ 4

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5

จงเขียนตอบสั้น ๆ

1. ความสัมพันธ์ในด้านความสำนึก (sense relations) มีลักษณะอย่างไร _____
2. ประโยคที่มีความหมายกำกวม (ambiguous) ตามความเห็นของ Katz และ Fodor มีลักษณะอย่างไร _____
3. ประโยคที่ว่า Tim loves Jones มีส่วนสมบูรณ์คืออะไร และ arguments ได้แก่อะไร _____
4. ประโยคที่ว่า All mammals produce live young มีลักษณะเป็นเชิงวิเคราะห์หรือเชิงสังเคราะห์ _____

3. ความสำคัญของความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษาต่อความสำเร็จในการเรียนรู้การอ่าน

การศึกษาความหมายของภาษาทำให้เราได้รับความรู้ในเรื่องความหมายของคำในลักษณะต่าง ๆ และความหมายของประโยคซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่าน เพราะการอ่านเป็นกระบวนการค้นหาความหมายจากสัญลักษณ์ในภาษาเขียน ความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษาจึงช่วยให้การเรียนรู้การอ่านได้ผลดียิ่งขึ้น

ได้มีผู้ทำการวิจัยเรื่องผลกระทบของการใช้บริบทในทางความหมาย (semantic context) ต่อพฤติกรรมการอ่านของเด็กในระดับประถมศึกษาตอนต้น (ป.3) และประถมปลาย (ป.5) พบว่านักเรียนอาศัยบริบทในทางความหมายเพื่อช่วยให้เข้าใจคำที่อ่านได้หลายวิธี Becker(6) ทำการวิจัยกับเด็กนักเรียนชั้นประถม 3 และประถม 5 เทียบกับผู้ใหญ่ เพื่อพิสูจน์ว่าผลของการใช้บริบททางความหมายวิธีใดจะมีน้ำหนักมากกว่ากันระหว่างทฤษฎีกระบวนการคู่ คือผู้อ่านจะค้นหาความหมายจากบริบทโดยอัตโนมัติเป็นคำ ๆ ไป หรือจะอาศัยบริบทในวงกว้างออกไปเพื่อช่วยให้เกิดความหมายมากขึ้น กับการเลือกใช้วิธีค้นหาความหมายจากบริบทโดยการทำนายคำที่ต่อเนื่องหรือการคาดคะเนจากคำจำนวนมาก

ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนประถม 3 จำนวน 23 คน และนักเรียนประถม 5 จำนวน 24 คนจากโรงเรียนในสหรัฐอเมริกา อ่านคำสองประเภท คือคำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonyms) และคำบอกประเภท (category) โดยให้อ่านคำเป็นคู่ ๆ และให้คำชี้แนะ (cue) คำแรกก่อน แล้วให้บอกคำที่มีความหมายคู่กันแล้วอ่านคำที่ไม่มีมีคู่ คำที่ไม่เข้าคู่กันและคำที่ไม่มีมีความหมาย ตัวอย่างเช่น

สถานการณ์	Antonym List	Category List
	<u>Cue target</u>	<u>Cue - target</u>
-สัมพันธ์กัน	hot-cold	food-meat
-ตัวชี้แนะ (cue)	up-down	toys-puppet

สถานการณ์	Antonym List	Category List
	<u>Cue target</u>	<u>Cue - target</u>
-เป็นกลาง ๆ	xxxx-cold	xxxx-meat
-ตัวชี้แนะ	xxxx-down	xxxx-puppet
-ไม่สัมพันธ์กัน	walk- cold	clothes- meat
-ตัวชี้แนะ	fast- down	animals- puppet
-ลักษณะที่เป็นคำ	small- exbd	snacks- wogfuf
-ลักษณะที่ไม่ใช่คำ	help- ghlpr	furni ture- qhesp

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 2 ระดับอาศัยบริบทในการค้นหาความหมาย (คำที่นำมาอ่านเทียบเคียง) 2 วิธีคือ ใช้ตัวกระตุ้นที่เป็นบริบท เช่น คำชี้แนะเพื่อทำนาย (predict) คำอื่นๆ ที่ตามมาจำนวนไม่มากนักในเวลาอันรวดเร็ว เช่น ถ้าเป็นคำที่เข้าคู่กันได้ก็จะบอกทันที ถ้าเป็นคำที่ไม่อยู่ในกลุ่มก็จะบอกว่าไม่ใช่ เป็นต้น นอกจากนี้ยังใช้วิธีคาดการณ์ (expect) จากกลุ่มคำจำนวนมากเพื่อค้นหาคำที่ต้องการ ซึ่งใช้เวลามากขึ้น คำที่บอกประเภท (category) จะใช้เวลาในการค้นหานานกว่าคำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonym) การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการใช้บริบทในทางความหมาย หรือการค้นหาความหมายจากคำหรือประโยคใกล้เคียง จะช่วยให้การอ่านได้ผลดีขึ้น คือเข้าใจความหมายง่ายขึ้นกว่าการอ่านคำโดด ๆ

ตัวอย่างคำที่มีความหมายตรงกันข้ามและคำบอกประเภทที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการทดลอง ซึ่งเราอาจจะนำไปฝึกให้เด็กอ่านโดยทำนายและคาดการณ์กลุ่มคำเหล่านี้ได้

ก. คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonyms)

before-after	day-night	good-bad	in-out
big-little	dirty-clean	happy-sad	last-first

n. คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonyms) (ต่อ)

boy-girl	empty-full	head-foot	left-right
closed-open	far-near	here-there	long-short
come-go	fast-slow	high-low	love-hate
cry-laugh	give-take	hot-cold	mother-father
off-on	sit-stand	up-down	winter-summer
old-new	soft-hard	walk-run	work-play
over-under	start-stop	white-black	yes-no

etc.

ข. คำบอกประเภท (category) และคำในกลุ่ม (category member)

animals = cat cow dog horse mouse pig

clothes = coat dress pants shirt shoes socks

food = beans chicken corn meat potatoes soup

furniture = bed chair chest desk lamp table

toys = ball bike cars doll gun puppet

bird = goose raven sparrow

colour = blue pink purple red white yellow

insect = ant beetle moth

weather = fog mist storm

etc.

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6

จงเขียนตอบสั้น ๆ

1. ความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษามีส่วนช่วยในการเรียนรู้การอ่านได้มากน้อยเพียงใด _____

2. คำ 2 กลุ่มต่อไปนี้ เป็นคำประเภทใด
 - 1) ant, beetle, moth _____
 - 2) dirty-clean, happy-sad _____

4. สรุป

4.1 วิชาว่าด้วยความหมายหรือที่เรียกว่า semantics นี้ ตามแนวคิดเดิมเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวอ้างอิงและชื่อ และระหว่างแนวคิดและชื่อนอกจากนี้ยังรวมถึงการศึกษาความหมายของความหมาย ซึ่งได้แก่การศึกษาความสัมพันธ์ของเครื่องหมายกับคำพูดอ้างอิงหรือสิ่งของ เนื่องจากความหมายเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิด ชื่อ ความสำนึกและการอ้างอิง จึงทำให้ความหมายที่เกิดขึ้นมีหลายชนิดเช่น ความหมายทางความคิด ความหมายเฉพาะส่วนบุคคล ความหมายทางอารมณ์หรือการประเมินผล ความหมายทางสังคม ความหมายโดยนัย และความหมายโดยข้อสันนิษฐานล่วงหน้า เป็นต้น ดังนั้น คำในฐานะเป็นหน่วยทางความหมายจึงก่อให้เกิดปัญหาด้านตีความอยู่มาก เพราะว่าโดยหน้าที่คำบางคำไม่มีความหมายในตัวของมันเอง ต้องอาศัยอยู่ร่วมกับคำอื่นเพื่อสื่อความหมาย เช่นคำในทางไวยากรณ์ ต้องใช้คู่กับคำที่มีความหมายตามรูปคำ (lexical meaning)

4.2 ความรู้เรื่องระบบความหมายในภาษามีความสำคัญต่อการอ่านมาก เพราะการอ่านคือกระบวนการค้นหาความหมาย ดังนั้น การศึกษาด้านความหมายของคำและประโยค จะเป็นพื้นฐานในการอ่านโดยตรง ความรู้ด้านนี้ พอสรุปได้ว่าบริบทในทางภาษามีบทบาทสำคัญในการกำหนดความหมายของคำ และประโยคที่เราอ่าน ในบางครั้งบริบทที่สื่อความหมายไม่ได้มาจากภาษาโดยตรง แต่เป็นเรื่องของสถานการณ์ พฤติกรรมของผู้พูด สัมพันธภาพทางภาษาและความรู้เกี่ยวกับโลกทั่วไป เป็นต้น

4.3 การทำความเข้าใจความหมายของคำประเภทต่าง ๆ เช่น คำไวพจน์ (synonyms) คำพ้องรูป (homonyms) คำหลายความหมาย (polyonyms) คำหลายรูป (hyponyms) คำตรงกันข้าม (antonyms) และคำคู่ (relation opposites) จะช่วยให้เข้าใจความหมายในการอ่านได้ดีขึ้น แต่วิธีศึกษาคำดังกล่าวเป็นวิธีที่ใช้มาแต่สมัยโบราณ ปัจจุบันนี้ได้มีทฤษฎีความหมายของคำซึ่งวิเคราะห์ส่วน

ประกอบของคำและจัดกลุ่มความหมายที่สัมพันธ์กัน จะทำให้เรากำหนดความหมายของคำประเภทต่าง ๆ ได้ชัดเจนขึ้น

4.4 คำและประโยคมีความหมายต่างกัน คำเป็นหน่วยความหมายขนาดเล็กและจำเพาะเจาะจง ส่วนประโยคเป็นหน่วยความหมายที่สมบูรณ์ขึ้น แต่เป็นลักษณะของการอ้างอิง แต่ถ้ามองความหมายในลักษณะความสำนึก ความหมายจะอยู่ที่คำพูด

4.5 การสร้างประโยคในการสื่อความหมาย อาจทำได้หลายวิธี ตามทฤษฎีของนักภาษาศาสตร์กลุ่มปริวรรตโดยมี Chomsky เป็นผู้นำได้ใช้หลักการจำกัดแบบเลือกสรรในการใช้กฎไวยากรณ์ปริวรรต กล่าวคือการผนวกเอากฎหลายกฎเข้าด้วยกัน โดยอาศัยโครงสร้างภาษาเป็นตัวแบบในการกำหนดความหมาย แต่กลุ่มที่นิยมการศึกษาความหมายแบบเพิ่มพูน (generative semantics) ได้กำหนดเอาข้อเสนอ (proposition) เป็นโครงสร้างความหมายในประโยค โดยอาศัยความสัมพันธ์เป็นรายการเกี่ยวกับกลุ่มความหมายประเภทต่าง ๆ

4.6 ความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษา มีส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้การอ่านอยู่มาก ได้มีผู้ทำการวิจัยในเรื่องนี้กับนักเรียนในชั้นประถมศึกษา พบว่าเด็กจะอ่านโดยอาศัยความหมายจากบริบท โดยวิธีทำนายคำต่าง ๆ ที่ต่อเนื่องกัน และโดยการคาดหวังจากคำจำนวนมากในการจัดกลุ่มความหมายในการอ่าน คำพวกที่มีความหมายตรงกันข้าม จะช่วยให้เด็กอ่านคำเหล่านี้บ่อย ๆ จะช่วยส่งเสริมทักษะการค้นหาความหมายจากประโยคและข้อความที่อ่านได้มากขึ้น แต่การฝึกทำความเข้าใจความหมายของคำจะได้ผลดีเมื่อคำเหล่านั้นอยู่ในบริบท เช่น เป็นวลีหรือประโยค

การประเมินผลท้ายบท

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

1. การศึกษาความหมายของภาษาเริ่มจากความสัมพันธ์ระหว่างอะไร
 1. แนวคิดและชื่อ
 2. สิ่งอ้างอิงและชื่อ
 3. ผู้พูดและผู้อ่าน
 4. เครื่องหมาย คำพูดอ้างอิงและชื่อสิ่งของ
2. สามเหลี่ยมความหมายของ Ogden และ Richard ให้ความสำคัญที่ส่วนใด
 1. ความสำนึกและการอ้างอิง
 2. การเรียกชื่อ
 3. ความหมายทางอารมณ์
 4. ความหมายในส่วนบุคคล
3. การใช้คำถามเพื่อต้องการคำตอบเป็นการแสดงความหมายส่วนใด
 1. ความหมายทางสังคม
 2. ความหมายทางอารมณ์
 3. ความหมายทางความคิด
 4. ความหมายในส่วนบุคคล
4. การใช้คำพูดเพื่อสื่อความหมายที่ไม่ตรงตามที่พูด เป็นลักษณะของความหมายแบบใด
 1. ความหมายทางสังคม
 2. ความหมายทางอารมณ์
 3. ความหมายโดยนัย
 4. ความหมายตามข้อสันนิษฐานล่วงหน้า
5. กลุ่มคำต่อไปนี้ กลุ่มใดเป็นคำประเภท Synonyms
 1. buy/sell
 2. animal:bird, fish
 3. wide/narrow,old/young
 4. buy/purchase,hide/conceal
6. จากคำตอบในข้อ 5 กลุ่มใดเป็นคำคู่ (Relational opposites)
 1. 1
 2. 2
 3. 3
 4. 4
7. จากคำตอบในข้อ 5 กลุ่มใดเป็นคำประเภท Antonyms
 1. 1
 2. 2
 3. 3
 4. 4
8. ข้อใดไม่เป็นบริบททางภาษา (Linguistic context)
 1. การจัดระเบียบคำ
 2. บริบทที่ให้ความหมาย
 3. โวหารสำนวนพูด
 4. สถานการณ์จริง

9. ความรู้เรื่องระบบความหมายของภาษามีส่วนสัมพันธ์กับการเรียนรู้การอ่านเพียงใด
1. มาก
 2. ปานกลาง
 3. น้อย
 4. ไม่มีช้อยติ
10. ในการอ่านสำหรับผู้เริ่มเรียน กลุ่มคำพวกไหนที่จะช่วยให้เด็กทำนายความหมายได้ดีกว่า
1. คำออกประเภท
 2. คำที่มีความหมาย
 3. คำที่มีความหมายตรงกันข้าม
 4. คำที่มีความหมายสัมพันธ์กัน

Endnotes

1. Fred West, The Way of Language: An Introduction (New York: Harcourt, 1975), 148.
2. F. R. Palmer, Semantics: A New Outling (Cambridge: Cambridge U P, 1979), 19-113.
- 3,4. Ibid., 94-97.
5. Ibid., 98-99.
6. Curtis Becker, "The Development of Semantic Context Effects: Two Precesses or Two Strategies?" Reading Research Quarterly, Vol. XVII, No. 4: (1982), 482-502.